

paa Loven, indtil man endelig fik i Sinde der at slette Maksimumsgrænsen. Vi have Loven om Sygekasser, hvor man for længe siden er kommen forbi det Maksimum, der er sat; og sidste Aar vedtog vi en Lov om Arbejdsløsheds-kasser, hvor man atter satte en Maksimumsgrænse paa 250,000 Kr., som man allerede i Aar er naaet til at maatte springe langt forbi. Jeg synes, at disse Eksempler tyde lidt paa, at denne Maksimumsgrænse burde man helst gaa bort fra, og at man da i Stedet burde følge den Vej, mine Partifæller i det andet Ting ønskede at gaa, at man paa hvert Aars Finanslov bevilgede det fornødne til Lovens Gennemførelse. Det synes ogsaa, som om Fler-tallet i det andet Ting har haft en Følelse af, at man vel kom til at gaa den Vej, som man er gaaet med alle andre Love med Maksimumsgrænse, nemlig, at man er gaaet ud over denne, idet de i Betæn-ningen anføre, at for saa vidt de fore-slaaede 4 Millioner ikke rakte til, vilde man vel finde Udveje til at stille de for-nødne Midler til Raadighed. Men naar man saaledes har en Følelse af, at disse 4 Millioner ikke slaa til, synes jeg, at det var mere rimeligt straks at gaa den Vej, som man efterhaanden er gaaet med andre Love, at gaa bort fra Maksimumet og ordne det paa de aarlige Finanslove. — Nu vil man velkunne sige, at de 4 Millioner ere et saa rigeligt Beløb, at der foreløbig ikke er Udsigt til, at det skulde blive nødvendigt at gaa ud over det. Men Udviklingen synes at gaa i Retning af, at stadig flere og flere søge at faa disse Statslaan, og jeg anser ogsaa den Opgave, denne Lov har, for at være saa stor og god, at den vel er de Ofre værd, det her drejer sig om. Thi vi have endnu i vort Land en Mængde Landarbejdere, der sidde rundt omkring i elendige Hytter, i Rønner som dem, vi have liggende omkring i vore Landsbyer, som vi burde være af med, som ikke burde findes her, men burde afløses af virkelig gode og sunde Boliger. — Og skal man se hen til den anden Opgave, som der i de senere Aaringer, sidste Aar især, har været talt om, nemlig at drage den over-flødige Arbejdskraft fra Byerne ud til Landet igen, er der vistnok heller ingen anden Vej at gaa end at søge at skabe disse Mennesker Betingelser for at faa et saadant Hjem ude paa Landet. Thi naar der tænkes paa eller tales om, at der paa Landet er Mangel paa Arbejdskraft, og at der af den Grund kunde blive Brug for

den store Arbejdskraft i Byerne, stiller jeg mig for min Part meget tvivlende med Hensyn til, om der i Virkeligheden ad den Vej vil kunne skaffes Arbejde paa Landet for den overflødige Arbejdskraft fra Byerne. Det er snarere den modsatte Udvikling, der har fundet Sted ude omkring paa Landet. Den Ordning, man havde i gamle Dage, at saa at sige enhver Bondegaard havde sin faste Husmand, der havde sit jævne og stadige Arbejde hele Aaret om paa Gaarden, kendes snart ikke mere. Paa de almindelige Gaarde har man ikke Brug for en Husmand stadig og jævnt hele Aaret. Det er muligt, at det er Tilfældet paa Herregaardene; der findes der endnu en Del faste Husmænd, som have stadigt Arbejde. Men jeg har det Indtryk, at ogsaa paa det Omraade gaar Vejen snarere i Retning af et mindre Antal faste Landarbejdere end i Retning af en Forøgelse af dem. Den Arbejdskraft, man nu trænger til paa Landet til Tider, er Sæsonarbejdere, og den søger man til-vejebragt ved udenlandske Sæsonarbej-dere, som tage hertil paa den Tid, der er Brug for dem. Men den Arbejdskraft, som gaar inde i Byerne, kan ikke være tjent med at blive trukken ud paa Landet til kortvarigt Sæsonarbejde og saa staa arbejdsløs den øvrige Tid. Skal den ud paa Landet, maa man skabe den Betin-gelser for at kunne eksistere paa en vær-dig Maade, og det maa være gennem Op-rettelsen af disse Statshusmandsbrug.

Og der naar jeg da til det andet Punkt, som jeg ogsaa kunde ønske var noget anderledes, nemlig den Sum, som vedkommende Arbejder skal være i Besid-delse af for at kunne faa Statslaan. Der ønskede vort Parti i det andet Ting, at Maksimumsgrænsen blev 500 Kr., og jeg er overbevist om, at allerede dette Beløb kan det være vanskeligt nok for mange Arbejdere at skaffe til Veje. De unge og ugifte kunne vel nok skaffe det, men det er vel Lovens Mening ogsaa at aabne de mange gifte Landarbejdere, der sidde med Familie, Adgang til en lys Fremtid, til at søge bort fra de daarlige Boliger og skaffe et bedre Grundlag for deres Hjem, og at man overfor gifte Arbejdere, som ere flyt-tede til Byerne og maaske ere arbejdsløse og nu ville tilbage til Landet, ikke kan stille ret strenge Fordringer i Retning af den Kapital, de skulle være i Besiddelse af, er givet. Jeg tror, at allerede de 500 Kr. ere et stort Beløb, og gaar man nu op til 800 Kr., vil man let derigennem afskære